

Tamara

‘Zolang ons kind niet thuis is, staat ons leven stil’

Na de bevalling wil je je baby natuurlijk meteen bij je hebben. Hoe moeilijk het is als dat niet mag, omdat je baby de couveuse in moet, vertellen Tamara en Linda.

Devy, de zoon van Tamara (32), ligt al meer dan twee maanden in een couveuse. Omdat Tamara zwangerschapsvergiftiging had, kwam Devy met 29 weken via een spoedkeizersnee ter wereld.

Tamara: “Ik had geen idee wat me overkwam toen de verloskundige eiwit in mijn urine vond, een mogelijke aanwijzing voor zwangerschapsvergiftiging. Ik voelde me helemaal niet ziek, hooguit een beetje grieperig. Toch zag ik in het ziekenhuis alleen maar bezorgde gezichten aan mijn bed. Ik had een verminderde nier- en leverfunctie en mijn baby bleek een groeiachterstand te hebben. Bovendien was zijn hartslag heel zwak en gaf de navelstreng te weinig voeding door. Voor ik het wist, werd ik naar een academisch ziekenhuis overgebracht voor een spoedkeizersnee.

Na de geboorte kon ik Devy niet vasthouden en het duurde drie uur voordat ik hem kon zien, doordat ik gehecht moest worden en moest bijkomen van de verdoving. Ik vatte het nuchter op: hij was niet groter dan een pak suiker en lag in een externe baar-

moeder om verder te groeien, natuurlijk konden we hem niet vasthouden.”

Eindelijk écht moeder

“Met mijn bed werd ik bij de couveuse gebracht. Ik mocht mijn hand door een van de gaten steken om een vinger op zijn beentje leggen. Het liefst streekte ik hem, maar dat mocht niet. Een streling kan al te veel prikkels geven voor een prematuur kindje. Dat was erg moeilijk hoor, om me zo te moeten inhouden.

Alle spanningen gleden van me af toen Devy na bijna een week op mijn blote borst mocht liggen. Ik voelde eindelijk écht dat ik moeder was geworden, al bleef het een moeilijke situatie. Ik lag in een ziekenhuisbed met een lege buik, maar had mijn kind het grootste deel van de dag niet bij me. Dat was zo tegenstrijdig. We leefden door twee gaten, de gaten van de couveuse waar we onze handen door konden steken om hem aan te raken en om kleine dingen voor hem te kunnen doen. Zoals zijn mond schoonmaken met een gaasje. Zo’n kleine handeling was voor ons iets groots. Op die manier konden we tenminste iets voor Devy betekenen.

Na acht dagen mocht ik naar huis en moest ik Devy in het ziekenhuis achterlaten. Dat voelde toen, maar

nu na elk bezoek nog steeds, erg onnatuurlijk. Hij hoort niet in het ziekenhuis, hij hoort bij ons. Ik vind het ook moeilijk te accepteren dat mijn zwangerschapsverlof bijna is afgelopen, terwijl ik mijn kraamtijd in mijn eentje heb doorgebracht. Vanwege een darminfectie en nu weer een streptokokkenbacterie, moet Devy nog steeds in de couveuse blijven. Die infectie was het ergste wat we hebben meegemaakt, zijn leven stond op het spel. 's Avonds had hij zijn vingertjes nog om de onze geklemd en een paar uur later lag hij bijna levenloos in de couveuse. Toen voelden we ons pas echt machteloos. Meer dan bij hem zitten, tegen hem praten en hopen dat hij het zou redden, konden we niet doen. Hij is er inmiddels helemaal bovenop gekomen en mag waarschijnlijk over vier weken naar huis. Tot die tijd leven we volgens het ritme van het ziekenhuis en staat de rest van ons leven stil." *Devy mocht 15 december naar huis.*

Wanneer in de couveuse?

De meeste baby's die na de geboorte in een couveuse terechtkomen, zijn te vroeg geboren. Maar ook pasgeborenen met een infectie of een te laag geboortegewicht moeten er soms in. De couveuse beschermt tegen ziektekiemen van buiten en houdt baby's warm. Vooral te vroeg geboren hebben moeite om zelf op temperatuur te blijven. De conditie en ontwikkeling van een baby bepalen hoe lang hij in de couveuse moet blijven. Kinderen die te vroeg geboren zijn, blijven er meestal tot 34 weken in. Daarna moeten de meesten nog tot aan de uitgerekende datum in het ziekenhuis blijven.

Veel te vroeg in de zwangerschap braken de vliezen van Linda (31) spontaan. Haar zoontje Bas lag de eerste zes weken van zijn leven in de couveuse en verbleef uiteindelijk ruim tien weken in het ziekenhuis.

"Mijn man en ik zaten op een terras toen met 30 weken zwangerschap mijn vliezen braken. Voor ik het wist, kreeg ik in het ziekenhuis weeënremmers toegediend, om de medicijnen voor de longgripping van mijn baby hun werk te laten doen. Na vier dagen is Bas via een spoedkeizersnee geboren. Hij moest meteen de couveuse in. De eerste keer dat ik hem zag, ik was net bijgekomen op de uit-slaapkamer, voelde het meteen heel vertrouwd. Ik zag hem en wist: 'dit is mijn kind.' Toch voelde ik me heel erg moeder op afstand. De verpleegkundigen bepaalden wanneer hij verschoond moest worden en wanneer we hem mochten knuffelen. Dat voelde heel onnatuurlijk. Het was alsof ik nog zwanger was, maar dan zonder kind. Alleen in het ziekenhuis was ik de moeder van Bas. Daar-buiten was het alsof er niets was ge-beurd. Ik was jaloers op vrouwen die nog wel zwanger waren. De rest van mijn zwangerschap was me af-genomen. Pas toen de uitgerekende datum voorbij was, voelde ik geen afgunst meer."

Traumatische momenten

"Na zijn geboorte was Bas' toestand stabiel. Hij ademde zelfstandig en had alleen lichte ademondersteuning nodig. Na negen dagen ging hij van het academisch ziekenhuis naar een streekziekenhuis. Maar al snel ging het niet goed met hem. Bas kreeg een luchtweginfectie en moest met spoed terug naar het academisch ziekenhuis. We vroegen ons af of Bas het zou overleven. Hij zag blauw en ademde niet meer zelfstandig. Dat moment en de anderhalf uur die we moesten

wachten voordat hij aan de beademing lag, was veel traumatischer dan de bevalling.

Na vijf dagen kreeg hij weer een gezonde kleur en werd hij de Bas die we tot dan toe kenden. Wat was het speciaal om hem weer in onze armen te houden, iets wat niet mocht toen hij aan de beademing lag. We waren echt trots op hem, onze vechter! Maar na die vreselijke gebeurtenis durfden we niet meer vooruit te kijken. Het vertrouwen dat alles goed zou komen, moest langzaam groeien. Ons geduld is uiteindelijk meer dan twee maanden op de proef gesteld. Zes weken na zijn geboorte mocht hij uit de couveuse en ontdekten ze, net toen hij naar het streekziekenhuis zou gaan, dat hij een dubbele liesbreuk had. Om geopereerd te worden, moest hij in het academisch ziekenhuis blijven. Na bijna elf weken mocht hij eindelijk mee met ons. Dat

'Het is zo onnatuurlijk dat anderen bepaalden wanneer we ons kind mochten knuffelen...'

was heerlijk, maar ook vreemd. We voelden ons echt zijn ouders, maar kenden hem nog helemaal niet goed. Zijn huiltjes, zijn ritme; we moesten het allemaal nog leren herkennen. Maar het was heerlijk, hoor, om eindelijk zelf te bepalen wanneer we hem verschoonden of knuffelden. Achteraf verbaast het me hoe veerkrachtig ik tijdens die couveuseperiode was. Ik zat in zak en as toen Bas aan de beademing moest en krabbelde tóch weer overeind. Dat lukte door mijn verwachtingen steeds aan te passen. Al die slangetjes en monitoren zag ik allang niet meer, ik zag alleen mijn kind."

Nuttige websites

www.couveuseouders.nl

www.kenniscentrumprematuren.nl

www.tevroeggeboren.nl

www.vroeggeboorte.nl